

LBRIS

Roland Portiche

We know
books

Ernetti et l'enigme de Jerusalem

© Editions Albin Michel, 2021

© Editions Versilio, 2021

International Rights Management: Susanna Lea Associates

All rights reserved.

Credit foto copertă: © P Maxwell Photography/Shutterstock.com

© 2023 by Editura Lebăda Neagră
pentru prezenta ediție în limba română

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră
Iași, Str. Plopilor fără Soț, nr. 45, 700273

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PORTICHE, ROLAND

Ernetti și enigma de la Ierusalim: roman / Roland Portiche; trad. din
lb. franceză de Diana Gradu. - Iași: Lebăda Neagră, 2023

ISBN 978-606-9623-51-0

I. Gradu, Diana (trad.)

821.133.1

Roland Portiche

ERNETTI ȘI ENIGMA DE LA IERUSALIM

ROMAN

Traducere din limba franceză
de Diana Gradu

Lebăda Neagră
Iași, 2023

1

Acest lucru este mai puțin cunoscut, deoarece secretul a fost bine păzit. În ziua de joi, 27 noiembrie 1980, o scenă deosebit de insolită se petrecea în cadrul maiestuos al Bazilicii San Pietro in Vincoli de la Roma, acolo unde se află și statuia lui Moise sculptată de Michelangelo. S-o luăm ca pe un simbol? În miez de noapte, Sanctitatea Sa Papa Ioan-Paul al II-lea convocase patru sute cincizeci și patru de reprezentanți ai principalelor religii monoteiste ale planetei, sosiți în mare grabă și în cel mai mare secret.

Pe la două dimineața, în ciuda oboselii, fiecare își ocupa scaunul rezervat în naosul larg al bazilicii. Stăteau unul lângă altul, ca la liturghie.

Murmurul încetă când intră Papa. Gârbovit și cu vocea gravă, se îndreptă spre microfon și privi în jur:

— Frați întru credință, v-am chemat pe toți aici pentru că ne confruntăm cu o criză gravă. Indiferent dacă suntem evrei, catolici, protestanți, musulmani sau creștini ortodocși, suntem cu toții amenințați de faptul că El este în pericol.

Suveranul Pontif lăasă să treacă mai multe secunde, dând și mai multă solemnitate cuvintelor sale. Tocmai atunci, Preafericitul Dimitrios I, patriarhul ecumenic al Constantinopolului, rosti întrebarea care stăruia pe buzele tuturor:

— Dar cine este în pericol, Sfinte Părinte?

Papa ezită.

Cu siguranță, mulți aveau să vorbească despre blasfemie, dar trebuia să le dezvăluie totul.

DESCOPERIREA

Cu două luni mai devreme...

2

Un pachet mic, ambalat cu grijă, fusese livrat prin curier Departamentului de Arheologie al Muzeului Israelului din Ierusalim. Ajunsă la recepție, Natașa Yadin-Drori o sună pe Dana Agron, asistenta ei.

— L-au livrat?

— Azi-dimineț. Te așteptam pe tine ca să-l deschidem.

— Vii? Abia aștept să-l văd.

Muzeul Israelului era construit pe o colină din Ierusalim, lângă Knesset, Curtea Supremă și Universitatea Ebraică. Cu siguranță era cel mai prestigios muzeu din Orientul Mijlociu și unul dintre cele mai bogate din lume din punct de vedere arheologic. Reunea toate descoperirile făcute în Țara Sfântă de când primul *homo sapiens* părăsise Africa pentru a ajunge pe continentul eurasiatic cu o sută de mii de ani mai devreme.

După numirea ei ca asistent curator adjunct, Natașa înființase un departament foarte ambițios, care cuprindea șase secole de istorie evreiască, până în epoca romană. Însă nu a dezvăluit niciodată ce îi revelase cronovizorul, mașinăria părintelui Ernetti pentru a explora trecutul, cu șaisprezece ani în urmă, despre istoria reală a lui Isus din Nazaret. Își dorise chiar să uite toată povestea.

O găsi pe Dana la depozit. Un pachet mic aștepta așezat pe o masă de lucru. Înăuntru, protejat cu grijă de o pânză din bumbac, se afla un călcâi uman.

— De necrezut, spuse ea, încă se vede cuiul.

Dacă relicva nu ar fi fost atât de morbidă, ar fi considerat-o minunată. Era călcâiul unui răstignit din secolul I, străpuns de un cui gros al cărui vârful fusese răsucit.

— E cu adevărat prima dovadă arheologică a unei crucificări.

Natașa mai văzuse acest călcâi la Muzeul Rockefeller din Ierusalimul de Est. Astăzi avea, în sfârșit, ocazia să-l expună ca parte a unei sinteze muzeologice despre tortura răstignirii pe cruce.

— Ai vreo documentație?

Dana îi arată un vraf de foi dactilografiate.

— Un caiet întreg de aproximativ cincizeci de pagini, foarte detaliate.

— Știm cine e?

— Da, a fost contemporan cu Isus. Nu se cunoaște de ce a fost executat, posibil pentru o crimă de drept comun. Arheologul american care a studiat călcâiul crede că fiecare picior era prins de stâlpul crucii printr-un astfel de cui. Potrivit acestuia, mâinile nu erau bătute în cuie, ci legate.

— Cu totul diferit, așadar, de reprezentările clasice.

— Da. După cum a concluzionat el, condamnatul murea prin asfixiere și nu din cauza hemoragiilor.

Mimă poziția.

— Cele două brațe întinse îl împiedicau să respire normal. Era silit la o respirație superficială, care avea să-l omoare într-o zi sau două. Totul a fost conceput pentru a-l face să sufere cumplit și îndelung. Îngrozitor, îi scăpă asistentei.

— Roman, draga mea, răspunse Natașa cu un gest fatalist. Dana, relicva ar trebui să fie însoțită de o schiță, pentru ca publicul să înțeleagă mai bine.

— Mă voi ocupa de asta. O expunem la primul etaj?

— Sigur, așa cum am stabilit, cu mai multe panouri explicative și fotografii ale osuarului unde l-au găsit arheologii. Scrie o primă schiță, o corectez eu.

— Bine. Mai e și tipul ăsta...

— Ce tip?

De îndată ce organiza o expoziție, Natașa era invadată de tot felul de intruși care o făceau să-și piardă timpul. Dana îi întinse o foaie de hârtie pe care era scris un număr de telefon.

— Te-a sunat de cel puțin șase ori azi-dimineață.

Natașa făcu un gest de enervare.

— Ți-a spus ce vrea?

— Nu, dorește doar să discute cu tine.

Luă hârtia oftând.

— Sper să scap repede de el!

Odată ajunsă în birou, Natașa închise ușa și formă numărul.

— Buna ziua. Natașa Yadin-Drori la telefon.

— În sfârșit! Sunteți greu de găsit, am pus pe jar tot muzeul.

Vocea era plăcută, a unui seducător căruia nu-i lipsea încrederea în sine.

— Am auzit, dar nu-mi petrec timpul în birou. Ce doriți?

— Să vă întâlnesc.

— Sunt foarte ocupată momentan.

— Ceea ce am să vă spun, doamnă, merită o întâlnire.

— Haideți să rezolvăm prin telefon, e mai ușor.

— Imposibil, doamnă. Veți înțelege rapid de ce.

Secretul, leitmotivul dintotdeauna al tuturor mitomanilor.

Insistă:

— Îmi puteți acorda două ore?

— Două ore? Este enorm!

Dacă ar fi refuzat, ar fi sunat-o întruna, săptămâni întregi.

Mai bine să termine cu asta acum. Își consultă agenda.

— Sunt liberă doar o oră, vineri, la zece dimineața.

Era puțin dezamăgit, dar acceptă.

— Vă avertizez, adăugă Natașa, ora se va transforma în cinci minute dacă nu mă interesează ceea ce aveți de spus.

— Așa să fie, răspuse el.

— Vom vedea. Măcar spuneți-mi numele.

Ezita.

— Să presupunem că sunt nepotul lui Indiana Jones.

Natașa își dădu ochii peste cap și închise.

Da..., sigur va dura *doar cinci minute*, se gândi ea.

3

La scurt timp după începerea pontificatului său, în Octombrie 1978, Papa Ioan-Paul al II-lea l-a confirmat pe părintele Pellegrino Ernetti în funcția de exorcist oficial al diecezei Veneției. Era mai ales un post onorific, cea mai mare parte a muncii fiind făcută de preoții locali, dar Sfântului Părinte i se sugerase că Biserica îi datorează mult acestui preot, acum în vârstă de vreo patruzeci de ani, de asemenea un muzicolog distins și absolvent de fizică modernă.

Majoritatea cazurilor la care a lucrat părintele Ernetti țineau doar de psihiatrie. Cu siguranță nu era vorba de posedați de diavol. Cu toate acestea, „pacienții” săi nu s-ar fi dus niciodată la un medic, credeau doar în puterile vindecătoare ale credinței. Trebuie spus că statutul său de preot exorcist, martor la toate confidențele, i-a permis să rezolve și cele mai delicate probleme psihologice.

Pe drumul de întoarcere la Veneția, Pellegrino asculta radioul. Întrucât citea rar presa zilnică, aceste călătorii îi permiteau să mențină un contact minim cu actualitatea. Și nu era deloc liniștitoare. URSS-ul se implica prea mult în Afganistan, un atac asupra gării din Bologna, avioane de-turnate în Orientul Mijlociu. Noul Papă, la rândul său, străbătea planeta apărând valorile Bisericii. *Când știm de ce sunt capabili oamenii, se gândea părintele Ernetti, ne putem teme până și pentru Sfântul Părinte.*

Își parcă mașina pe insula Tronchetto, situată la capătul vestic al lagunei, apoi urcă în *vaporetto* – feribotul păstrase acest nume romantic, în ciuda motorului său diesel – care îl purtă de-a lungul celor șapte stații ale Canalului, înainte de a-l lăsa la San Giorgio, pe insula cu același nume, lângă mănăstirea unde locuia. Fu întâmpinat de călugărul de la recepție.

— Bună ziua, părinte Ernetti, am un mesaj pentru dumneavoastră. A sosit în această dimineață.

— Mulțumesc, Fulvio.

Era un plic ștampilat cu sigiliul Vaticanului. Noul președinte al Academiei Pontificale de Științe, cardinalul Piglietti, ținea să vorbească cu el. Îi propunea o întâlnire pentru a doua zi și îi dădea un număr de telefon la care să-l sune dacă nu putea veni. Dar părintele Ernetti avea prea multă nevoie să-și mai schimbe gândurile, pentru a refuza această scurtă călătorie la Roma.

*

Se prezentă la intrarea în Palatul Vaticanului. Era păzită de două gărzi elvețiene, îmbrăcate în celebrul lor costum cu dungi galbene și albastre. După ce traversă grădinile tropicale, intră în Vila Pia, care găzduia Academia Pontificală de Științe. Optzeci de academicieni îl luminau pe Sfântul Părinte cu privire la problemele majore – etice, chiar metafizice – ridicate de progresul biologiei sau astrofizicii.

De îndată ce fu anunțat, Pellegrino a fost condus către biroul cardinalului Piglietti de la primul etaj. Se spunea că acest bărbat înalt și uscățiv avea o pregătire solidă de fizician. Așezat la o masă mare și sculpată, răsfoia paginile

unui dosar uriaș. Nici măcar nu se obosi să-și privească vizitatorul.

— Luați loc, șopti el, examinând mai multe notițe dactilografiate.

Pellegrino se așeză în fața cardinalului, care își scoase ochelarii și se uită la el cu o privire de oțel.

— Am câteva întrebări pentru dumneavoastră, părinte Ernetti.

— Vă ascult, monseniore.

Ca un bun creștin, Pellegrino era generos din fire, dar acest bărbat nu-i era pe plac.

Cardinalul îl privi în tăcere, asemenea unui scrimer care se gândește la prima lovitură pe care s-o aplice cu floreta.

— Când am preluat funcția predecesorului meu, i-am studiat dosarele. Spre surprinderea mea, nu am găsit nicio înregistrare scrisă a „cronovizorului” pe care l-ați fi construit la Vatican sub pontificatul lui Paul al VI-lea.

Îi dădu dosarul părintelui Ernetti. Într-adevăr, conținea doar câteva pagini.

— Vedeți? Nimic. De-a lungul acestei perioade, câteva detalii neimportante, dar nimic despre cronovizor. Cum explicați acest lucru?

Pellegrino oftă din rărunchi. Sperase că nu va mai trebui să vorbească despre această mașinărie care îl costase atât de mult, chiar și după șaisprezece ani. Și acum acest cardinal cu apucături de inchizitor scotea din nou povestea la lumină. Se refugie în spatele celei mai bune scuze.

— A fost voia Papei, monseniore. După primele experimente, mi-a cerut să demontez mașina, ceea ce am și făcut. Cutiile cu bucățile demontate au fost depozitate într-o încăpere ferecată în Arhivele secrete ale Vaticanului. Poate că Sfântul Părinte a poruncit să fie distruse.

— Nu, l-am întrebat pe directorul Arhivelor, cutiile sunt intacte.

Cronovizorul încă mai exista. Părintele Ernetti nu știa dacă să regrete sau să se bucure.

— Părinte Ernetti, ați fost piatra de temelie a acestui proiect. Ce puteți să-mi spuneți despre el?

— Sunt legat printr-un jurământ de tăcere față de Papa Paul al VI-lea, monseniore.

Cardinalul făcu un gest de enervare.

— Cu siguranță, dar Preasfințitul Paul al VI-lea nu mai este în această lume.

— Monseniore, un jurământ rămâne un jurământ!

Interlocutorul său pară lovitura.

— Deci nu aveți nimic să-mi spuneți? Chiar nimic?

Pellegrino căută o ieșire.

— Puneți-mi întrebări, monseniore, vă voi răspunde pe cât mi-e cu putință.

— Foarte bine, oftă cardinalul. Deci a fost vorba de o mașină a timpului?

— Nu în sensul descris în romanele de anticipație. Nu a transportat pe nimeni înapoi în timp, ne-a permis doar să vedem în trecut.

— Asta am înțeles și eu. Era de ajuns, mi s-a spus, să programezi o dată, apoi coordonatele geografice pentru a descoperi scene din trecutul îndepărtat și chiar din trecutul foarte îndepărtat, pe un monitor?

— În alb-negru și fără sunet, din păcate, cronovizorul nu este un televizor.

— Ce îmi puteți spune despre funcționarea exactă a mașinării?

— Am construit-o după instrucțiunile găsite în lucrarea fizicianului sicilian Ettore Majorana. Capta o anumită clasă

de neutrini, capabili să treacă bariera timpului. Toate detaliile și planurile au fost păstrate la...

— Foarte bine, îl întrerupse cardinalul.

Se ridică și făcu câțiva pași prin cameră. Aspectul tehnic al mașinii nu era principala lui preocupare. Își alese cu grijă cuvintele pentru a pune următoarea întrebare.

— Ați explorat perioada Evangheliei?

— Da, monseniore, dar nu vreau să revin asupra acestei chestiuni.

— Din pricina jurământului?

— Da. La acest capitol este foarte strict.

Cardinalul înțelese, resemnat, că nu va primi nimic mai mult.

— E de ajuns pentru o primă întâlnire, părinte Ernetti.

Pellegrino fu străbătut de un fior.

— Vor mai fi și altele, monseniore?

— Investighez această problemă pentru Papă. Nu mă mulțumesc cu atât. Următorul pas va fi să mergem împreună la Arhive pentru a arunca o privire mai atentă asupra invenției dumneavoastră.

— Foarte bine, monseniore.

Cardinalul îl însoți până la ieșire.

— O ultimă întrebare, părinte Ernetti...

— Da?

— Din puținele elemente adunate, am tras concluzia că ați făcut aceste întoarceri în timp cu o tânără israeliană, arheolog de profesie.

— Exact. Natașa Yadin-Drori este acum curator adjunct la Muzeul Israelului din Ierusalim.

— Pentru ce aveți nevoie de ea?

— Cunoștea geografia locurilor din Țara Sfântă mai bine decât mine și înțelegea limba vorbită la acea vreme, aramaica, explică Pellegrino.

— La ce bun, dacă aparatul dumneavoastră nu percepea sunetele?

— Adevărat, dar am învățat tehnicile de citire pe buze.

— Ați păstrat legătura?

— Destul de puțin. Cred că și ea vrea să se țină departe de această aventură, mărturisi el.

Cardinalul fu uimit.

— Chiar așa? Cronovizorul ăsta e atât de periculos precum spuneți?

— O, nu, monseniore! E la fel de nevinovat ca un nou-născut, dar pe mâini greșite ar putea face ravagii.

C a în fiecare seară, Natașa părăsi muzeul, cu capul plin de o mie de detalii administrative de rezolvat. Luă autobuzul până la apartamentul ei din cartierul universitar. Era o locuință modernă cu trei camere, confortabilă, dar fără pretenții. Atârnase pe pereți niște reproduceri ale unor mozaicuri vechi, realizate cu talent în atelierele muzeului.

Sună telefonul. Era Ariel Bronstein, un prieten arheolog. De când Natașa divorțase, încercase – nu era singurul – să se apropie de ea. Până acum, fără rezultat, dar nu se descurajă. Colega lui cu ochi verzi-aurii și siluetă sportivă era teribil de atrăgătoare.

Fata îi povesti râzând despre telefonul primit de la „nepotul lui Indiana Jones”.

— Nu-ți pierde timpul cu visători de teapa asta, o sfătui Ari. În fiecare zi îi văd spunându-mi unde să sap pentru a găsi Tablele Legii sau Mormântul lui Moise!

— Nu-ți fă griji, îl voi expedia.

— Te-ai instalat bine în noul apartament?

Tocmai se mutase. După ce s-a despărțit de soțul ei, ea și Dov au vândut casa în care locuiau. Natașa a profitat de ocazie pentru a se muta mai aproape de muzeu, cumpărând acest apartament într-o clădire abia terminată. Singurătatea n-o apăsa, se simțea mai liberă să trăiască așa cum credea de cuviință.